

РЕШЕНИЕ

№ 5137

гр. София, 14.11.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 37 състав, в публично заседание на 03.11.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Славина Владова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова, като разгледа дело номер **4391** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК във връзка с чл. 40 от ЗДОИ.

Производството е образувано по жалба на Ц. Г. Г. от [населено място] срещу решение № РД -09 – ЗДОИ – 35 от 21.04.2011г. на секретар на Столична община за достъп до обществена информация, по искане за достъп до обществена информация вх. № 94 – ЗДОИ - 74 от 14.04.2011г.

В жалбата си жалбоподателката твърди на първо място, че оспореният отказ е незаконосъобразен, тъй като поисканата информация по т. 1 – 4 от заявлението ѝ е обществена, защото е свързана с обществения живот в Ря и защото би и помогнала да си създаде собствено мнение относно дейността на СО, промените в управленския състав на СО и изменението на административно – териториалното ѝ деление. Твърди, че позоваването на това, че информацията е публикувана в интернет страницата на СО е несъстоятелно, тъй като публикуваната там информация е непълна, както и поради това, че законът е предвидил равни права за всички за достъпа до информация, като в този случай не е отчетено, че може да се касае за лице, което да няма или да няма умения да ползва компютър. На последно място твърди, че отказът за предоставяне на информация по т. 5 от заявлението е незаконосъобразен, тъй като СО е сред първите, ангажирани в обсъждането на проблема за промяна на районирането на С. и предвид това, че питането е дали се предвиждат промени в районирането на С. е следвало именно СО да ѝ предостави тази информация. Претендира разноски.

Ответникът по жалбата секретар на СО с придружително писмо и чрез процесуалния си

представител изразява становище за неоснователност на жалбата. Твърди, че по отношение на т. 1 в заявлението на жалбоподателката ѝ е указано къде може да се запознае с информацията и че същата е публикувана на интернет страницата на СО. По т. 2, както и по т. 1 твърди, че се касае за историческа информация и хронология, която не се съдържа в архивите на СО, а се съдържа в Държавния архив и в националната библиотека. Пот. 3, 4 и 5 твърди, че тази информация се съдържа в закон, който урежда районирането на СО и това не е информация която се съхранява в СО, а в други институции, а по отношение на т. 5 е информация, която се създава от НС и съответно не е задължен субект.

По делото не са представени доказателства за това кога жалбоподателката е уведомена за оспореното решение, което е в тежест на административния орган, поради което настоящият състав приема, че жалбата е подадена в срок, от страна - адресат на акта и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол. Въз основа на горното съдът намира, че жалбата е процесуално допустима.

Административният съд С. – град, II Отделение, 37 – ми състав, обсъди събраните по делото доказателства във връзка с доводите на страните и приема за установено следното:

Със заявление вх. № 94 – ЗДОИ - 74 от 14.04.2011г. жалбоподателката е поискала достъп до обществена информация – относно „Столична община за периода от Освобождението (желателно не по – малко от м.09.1944г.) до настоящия момент за: 1. имената на кметовете на С.; 2. броя и имената на техните заместници (по възможност и ресорите им); 3. от кога датира районното деление на столицата ина какво основание; 4. как през годините са променят броят на софийските райони и на какво законово основание; 5. предвиждат ли се промени в районирането на С. и ако „да” – какви, кога, в каква насока? В заявлението са посочени по чл. 25 от ЗДОИ данните, както и формата, под която се иска достъпът до информация, а именно – копие на хартиен носител, съгласно изискванията на чл. 26 от ЗДОИ. По посоченото заявление е постановен и оспореният в това производство отказ за достъп до обществена информация с оспореното решение.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна, по съображенията изложени по - долу.

Съобразно задължението на съда по чл. 168 ал. 1 от АПК настоящият състав, счита, че следва да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

В тази връзка настоящият състав установи, че оспореното решение е издадено от компетентен орган в рамките на предоставените му правомощия съгласно представена по делото заповед № РД – 09 – 1487 от 24.09.2010г. на Кмета на СО. Оспореният отказ обаче е издаден при спазване на предвидената от закона форма, без извършени съществени нарушения на административно производствените правила и при правилното приложение на материално правни разпоредби, по съображенията изложени по - долу.

На първо място съгласно чл. 2 ал. 1 от ЗДОИ обществена информация е всяка информация, свързана с обществения живот в Р. Б. и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. Това е общата разпоредба, която дава легалното определение на обществената информация. В нормата на чл.9 чл. 10 и чл. 11 обаче е дадена и конкретизация, а именно, че обществената информация, върху която се разпростира приложното поле на

закона е официална и служебна. Съгласно разпоредбата на чл. 10, в която е дадено легалното определение на официална обществена информация, това е ” Официална е информацията, която се съдържа в актовете на държавните органи и на органите на местното самоуправление при осъществяване на техните правомощия”, а съгласно легалното определение на служебна информация по чл. 11 от закона „Служебна е информацията, която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на органите и на техните администрации”. Видно от цитираните текстове поисканата в т. 1 и 2 от заявлението за достъп до обществена информация на жалбоподателката информация, не представлява нито официална, нито служебна обществена информация, тъй като не касае информация, която се съдържа в официални актове на органа на местно самоуправление – СО, както и не касае служебна информация, събрана, създадена и съхранена във връзка с официални актове на СО. В т. 1 и 2 от заявлението се иска предоставяне на имената на кметовете и заместник кметовете на СО, информация, която не е нито официална, нито служебна обществена информация съгласно легалните дефиниции дадени в чл. 10 и 11 от ЗДОИ. Настоящият състав намира, че по тези точки се касае за историческа информация. В тази връзка настоящият състав намира, че законосъобразно административният орган е приел, че по т. 1 и 2 от заявлението за достъп не се касае за обществена информация и е постановил законосъобразен отказ.

На второ място съдът намира за необходимо и да отбележи, че съгласно чл. 8 от ЗДОИ от приложното поле на закона е изключена информацията, която се съхранява в националния архивен фонд на РБ. В чл. 23 (отм.) от Закона за националния архивен фонд е посочено, че „Обект на дейността на Софийския държавен архив са определените за постоянно запазване документи на Столичната община и на общините, включени в област С., на териториалните структури на държавните органи и на други държавни и общински институции, разположени на територията на [населено място] и област С., на органи и организации с местно значение, както и документалното наследство на значими личности за историята на [населено място] и област С.”. Съгласно § 14 от ПЗР на ЗИ на ЗНАФ (ДВ бр. 59 от 2010г.) „Регионалните държавни архиви са правопреемник на документите на Софийски държавен архив и териториалните държавни архиви, на техните пасиви, активи и други права и задължения”. Съгласно посочените разпоредби и предвид по-горе изложените съображения относно характера на търсената информация по т. 1 и 2 от заявлението за достъп съдът намира, че в конкретния случай е приложима и разпоредбата на чл. 8 от ЗДОИ, търсената информация не е обществена по смисъла на ЗДОИ и следва да бъде потърсена от жалбоподателката в регионалния държавен архив за [населено място], който е правопреемника на Софийския държавен архив. Най – накрая съдът намира за необходимо да отбележи, че е основателно възражението на жалбоподателката, че публикуването на интернет страницата на СО не го освобождава от задължението да предостави исканата информация, като съдът споделя мотивите на жалбоподателката за невъзможността на някои граждани да ползват и притежават компютър, както и поради това, че публикуването на интернет страницата не представлява официално обявяване по смисъла на чл. 12 от ЗДОИ. По другите обаче изложени по – горе аргументи намира, че в конкретния случай не е било дължимо предоставянето на исканата информация, тъй като тя не е обществена по смисъла на чл. 2 във връзка с чл. 9, 10 и 11 от ЗДОИ.

На трето място по отношение на търсената информация по т. 4 и 5 от заявлението за достъп до обществена информация, настоящият състав намира, че същата отново не

представлява обществена информация по смисъла на ЗДОИ, а именно по смисъла на чл. 2 във връзка с чл. 9, 10 и 11 от ЗДОИ, за която съществува задължение за административния орган да бъде предоставяна. Това е така, тъй като районното деление на РБългария и СО в частност съгласно чл. 135 от Конституцията на РБългария от 1991г. се определят със закон, а именно чл. 135 ал. 1, изр. второ от Конституцията „Териториалното деление и правомощията на столичната община и на другите големи градове се определят със закон”. Същото е предвидено и в разпоредбата на чл. 109 от Конституцията на КБ от 1971г., чл. 47 от Конституцията на РБ от 1947г., както и в чл. Зал. 1 и 2от Конституцията на Княжество Б. от 1879г. Видно от посочените разпоредби на Конституциите на РБ в исторически преглед от Освобождението до наши дни административно – териториалното деление на страната се определя със закон. Съобразно чл. 3 от ЗНА законът е нормативен акт. Съгласно чл. 12 ал. 1от ЗДОИ „Достъпът до официална информация, която се съдържа в нормативни актове, се осигурява чрез обнародването им”. Видно от цитираните по – горе разпоредби информацията относно районното делена на С. от кога датира, как се променя и на какво основание е официална такава, но която се съдържа в законите на страната, въз основа на разпоредбите на конституциите на РБ, и като такава не подлежи на предоставяне по общия ред на ЗДОИ, а съобразно специалната норма на чл. 12 от ЗДОИ, а именно чрез обнародването на законите. В тази връзка настоящият състав намира, че като краен резултата административният орган законосъобразно е отказал предоставянето на информацията по т. 3 и 4 от заявлението за достъп, поради това, че това е информация, достъпът до която се осигурява по ред различен от общия, предвиден в ЗДОИ, а именно чрез обнародването на нормативните актове – закони, в които се съдържа.

На последно място по отношение на отказа за предоставяне на информация по т. 5 от заявлението на жалбоподателката, настоящият състав намира, че същият е постановен законосъобразно. Неоснователно е възражението на жалбоподателката, че тъй като ответника е първият ангажиран с обсъждането на евентуални промени в районното деление на С., то същият дължи предоставянето на информация предвиждат ли се такива евентуални промени. Това е така, тъй като съгласно чл. 13ал. 2от Закона за административно – териториално устройство на РБългария териториалното деление на СО и на градовете с население над 300 000 души се извършва със закон. Посочената норма на чл. 13 ал. 2 от ЗАТУРБ изключва приложното поле на ал. 1от тази разпоредба, а именно териториалното деление на СО се извършва със закон и по отношение на кмета на СО или на СОС не съществува правомощие да предвижда промени в териториалното деление на СО. Териториалното деление на СО е направено и прието със Закона за териториалното деление на СО и големите градове от 1995г. и възможност да предлагат промени в него съгласно чл. 87 ал. 1от Конституцията на РБ от 1991г. имат народните представители и МС. В тази връзка настоящият състав намира, че законосъобразно административният орган е посочил в оспореното решение, че по т. 5 от заявлението, въпросът следва да бъде отнесен към НС.

Във връзка с гореизложеното настоящият състав счита, че оспореното в това производство решение е законосъобразно, постановено при спазване на установената от закона форма, при правилното приложение на материално правни норми и без допуснати съществени нарушения на административно производствените правила. Поради горното настоящият състав намира, че оспореното решение следва да бъде оставено в сила, а жалбата следва да бъде отхвърлена.

Във връзка с изхода на спора съдът намира за неоснователно искането на жалбоподателката за присъждане на разноски, поради и което на основании чл. 143 ал. 1 същото не следва да бъде уважено, а искането на ответника за присъждане на разноски – за основателно и на основание чл. 143 ал. 4 от АПК следва да бъде уважено.

Воден от горното и на основание чл. 172 ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ц. Г. Г. от [населено място] срещу решение № РД - 09 – ЗДОИ – 35 от 21.04.2011г. на секретар на Столична община за достъп до обществена информация, по искане за достъп до обществена информация вх. № 94 – ЗДОИ - 74 от 14.04.2011г.

ОСЪЖДА Ц. Г. Г. от [населено място] да заплати на Столична община сума в размер на 150 (сто и петдесет) лв., представляваща разноски за тази инстанция.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението му чрез Административен съд София – град пред Върховния административен съд.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: